

PILAR DE 8

Jo notava que l'Ian feia cara de pòquer quan li explicava l'última actuació, o quan li feia veure, vulguis o no, el vídeo d'algun gamma extra allucinant. Però soc tossuda, ho reconec. La tarda del dia abans, a la terrassa de la gelateria, havia tret el tema un altre cop: A la diada de demà s'intentarà un castell que no s'ha descarregat a la plaça del Pou des de 1878. L'Ian va remenar uns segons el granissat abans de dir: I? Vaig saltar com un ressort. Com que "i", ruc? El mateix castell, la mateixa plaça, cent quaranta-cinc anys després. Però ell ni cas, es va ficar la palleta als llavis i va xarrupar el gel. Què no ho entens?, vaig insistir, demà pot establir-se una connexió quasi mística entre dues èpoques de la història castellera. Llavors em va mirar amb els ulls aclucats, i em va preguntar a quina hora començava.

Potser per un noi d'Edimburg això significa "hi aniré segur", però jo no estava gens convençuda. Per això em va sorprendre veure'l a la plaça, recolzat sobre el pilar de vuit de ceràmica, fotent-se una birra, amb els rínxols pel-rojos —tan monos— mig despentinats. Tenia aquella expressió de mussol flipat que li apareix quan no entén ben bé que està passant, la mateixa que el dia que el vaig conèixer, a la calçotada de la Facultat. Ell no em va veure, jo duia la camisa de la colla i em devia confondre entremig de la rotllana lila. Vaig travessar la plaça sense que se n'adonés. Quan vaig arribar al seu costat vaig tirar-li dels rínxols. Es va girar. Has vingut!, vaig dir. És clar, qui pot perdre's una "connexió mística"?, va dir ell. Vaig respondre donant-li un cop al braç, bastant fort. Els dos vam riure. La plaça s'havia omplert de castellers i espectadors, i l'aire càlid de l'estiu surava sobre els nostres caps amb una remor de veus i rialles.

Aviat l'aglomeració de camises vermelles va començar a ordenar-se al voltant de la veu que cantava posicions. Era l'intent de pilar de vuit. Hauríem d'entrar a ajudar, vaig dir, t'hi animes? Em va mirar arrufant les celles. Dubtava. Llavors va aparèixer un vell, la camisa tan descolorida que semblava rosada. Era baixet i prim, i tenia un rostre torrat, solcat per mil arrugues i emmarcat per unes patilles gruixudes. Tu allà, em va dir, assenyalant-me una rengla. I tu... —va agafar l'Ian pel braç— al seu costat. Abaixa els braços i acota el cap a l'esquena del davant, li vaig explicar a l'Ian mentre ens col·locàvem. Ell només somreia. Semblava que s'ho estava passant bé, però quan el peu d'algú del folre se li va clavar a l'espatlla, va alçar les celles amb una expressió de what that fuck que em va fer riure per dins. Amb el toc de gralles es va fer el silenci. El va trencar la plaça: primer amb l'esclat d'aplaudiments i, de seguida, amb exclamacions d'ansietat. Prepara't, Ian, vaig murmurar mentre encongia el cap. Però no, no va passar. I després? Crits d'alegria, salts, tombarelles, plors.

A l'obrir-se la pinya el vell de les patilles es va acostar a l'Ian. Gràcies, xiquet, li va dir, i van encaixar les mans. L'home es va apartar, repartint abraçades, i llavors l'Ian em va mirar sense dir res. Quan vaig veure com brillaven els seus ulls blaus, vaig saber que ja no em caldrien més explicacions.

Albert Pardo

SEGON PREMI ADULT (EX AEQUO)

PRIMER CONCURS DE RELATS CASTELLERS, 2024